

Michael Berg

Terugkeer

De Mergellandmoorden 1

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerder

‘Tot volgende week.’

Een laatste omhelzing, een laatste kus. Kelly pakt haar sporttas en loopt het restaurant uit, balend dat ze als eerste weg moet. Het is niet anders. Over zeven dagen is het opnieuw donderdag en dan treft ze Bianca en Linda weer in de sportschool. Zweten, keten, een sapje aan de bar, bijkletsen. En over vier weken gaan ze weer uit eten. Bij de chinees of in het nieuwe restaurant aan het Kerkplein. Eten met haar beste vriendinnen is voor Kelly het absolute hoogtepunt van de maand. Praten, roddelen en lachen, vooral heel veel lachen. Meisjes onder elkaar, zonder jengelende kindjes of mannen die het alleen maar over voetbal en auto's willen hebben. Niet dat Kelly een man heeft. Gelukkig niet meer. Maar goddank heeft ze wel een schat van een meisje van bijna vier.

Jill.

Bij de gedachte aan haar prinsesje stroomt er een warm gevoel door haar buik. Ze opent het fietsslot, propt de sporttas onder de snelbinders en rijdt weg. Even slingert ze. Toch een wijntje te veel gehad? Na één keer trappen heeft ze de fiets weer onder controle. Over de Hogeweg gaat het richting zuiden. De wind blaast in haar gezicht. Wanneer ze het gemeentehuis passeert, gaat haar blik automatisch naar links, naar de wijk waar ze met Bianca en Linda is opgegroeid. Vanaf hun vierde zijn ze al vriendinnen. Vriendinnen

voor het leven. De laatste avondzon strijkt over het dorp en zet de huizen in een roze gloed. Bianca en Linda wonen nog steeds in Voerendaal. Kelly zou dat ook wel willen, maar met Wijlre is niets mis. Binnen vijf minuten is ze op haar werk, de kinderopvang bevindt zich om de hoek en aan het buurmeisje Suus heeft ze een super-oppas.

Ze richt haar blik weer op de straat. Boven de Kunderberg pakken donkere wolken zich samen. Volgens de buienradar zou het vanavond droog blijven. Ze schakelt een tandje bij. Hoe eerder ze thuis is, hoe beter. Gelukkig springt het stoplicht net op groen. Ze schiet de kruising over en begint aan de beklimming. In rap tempo laat ze de laatste huizen achter zich, maar wanneer ze de brug over de A79 oversteekt, voelt ze haar kuiten langzaam vollopen. Ze schakelt een tandje terug en trapt moedig door. De weg met aan weerszijden een fietspad doorsnijdt het veld. Het is een lange, saaie en rechte weg zonder bomen en bebouwing. De zuidenwind blaast vol in haar gezicht. Het zweet parelt op haar voorhoofd. Even doortrappen. Ze schakelt nog een tandje terug. De donkere wolken komen steeds dichterbij. Geen wonder dat ze de enige fietser op de weg is.

Buiten adem bereikt ze de top van de heuvel en rijdt ze Ubachsberg binnen. Ze schakelt weer een tandje bij. Vanaf nu gaat het min of meer bergaf. Ze werpt een blik op haar horloge. Bijna kwart voor tien. Ze heeft Suus beloofd om voor tien uur thuis te zijn. Moet lukken.

Jill ligt vast al te slapen. Zo niet, dan haalt ze haar prinsesje nog even uit bed om samen lekker te knuffelen.

Doortrappen.

Kelly slaat de hoek om. Binnen een paar tellen is ze Ubachsberg weer uit. De weg voert over het plateau. De wind, die nog meer lijkt toe te nemen, komt nu van opzij. Voor de camping moet ze naar links, de Korenweg op. Het is de kortste weg naar huis. Ze werpt een blik over haar linkerschouder. Op een meter of honderd rijdt een witte bestelbus achter haar aan. Ze steekt haar hand uit en slaat

een holle weg in. De wind jaagt door de bomen. Het geluid van de ritselende bladeren is oorverdovend. De weg gaat steil naar beneden. Kelly concentreert zich. Even verderop is een scherpe bocht, en daarna nog een. Terwijl ze uit voorzorg in haar remmen knijpt, hoort ze de bestelbus achter haar gas geven. Het voertuig scheert vlak langs haar heen om een paar meter verder, schuin op de weg, tot stilstand te komen.

‘Hé!’

Haar schreeuw vervliegt in de wind. De bestelbus blokkeert de doorgang. Ze heeft geen andere keus dan af te stappen. Wat is de bestuurder van plan? Wil hij iets van haar? Angstig kijkt ze om zich heen. Struiken. Bomen. De holle weg ligt verscholen in het groen.

Ze werpt een blik achterom. Niemand te zien. En nu? Wachten tot de bestelbus doorrijdt of terug de heuvel op fietsen? Ze draait de fiets om en zet haar rechtervoet op het pedaal. Trappen. De weg is veel te steil. Ze komt geen centimeter vooruit. Ze doet nog een verwoede poging. Kut. Iemand hangt aan de bagagedrager.

‘Help!’

De schreeuw vervliegt weer in de wind.

Ze draait zich om. De man staat vlak achter haar. Hij is klein en breed en draagt een groen regenpak met een capuchon. Op zijn neus een skibril die meer dan de helft van zijn gezicht bedekt.

‘Laat me los, klootzak!’

Hij grijnst. Na nog een vergeefse poging om weg te komen wordt ze van de fiets gesleurd en valt ze hard op de grond.

‘Help!’

De kreet smooit in haar keel. De man is vlak boven haar. Met zijn groene tuinhandschoenen grijpt hij haar vast en draait haar hardhandig op haar rug. Ze probeert los te komen, maar hij is sterker en zwaarder dan zij. Terwijl hij boven op haar zit, klemt hij met zijn knieën haar armen vast. Ze is kansloos. Dan grijpt hij haar met een hand bij de haren en trekt haar hoofd omhoog. Ze wil schreeuwen, maar er komt geen geluid uit haar keel. Met zijn andere hand duwt

hij een doek op haar neus en mond. Terwijl een penetrante geur haar neusgaten binnendringt, begint het haar te duizelen.

Jill.

De wind fluit in haar oren. In de verte hoort ze haar prinsesje huilen.

Mama!

De man snuift, verbeten als een roofdier. Daarna hoort Kelly niets meer en wordt het zwart voor haar ogen.

Donderdag, 28 juli

Het hotel ligt aan de N281. Een langgerekt gebouw met een verhoogd terras dat uitkijkt op de parkeerplaats. Het is twintig voor drie. Ruim op tijd. Hij parkeert op zijn gemak zijn auto. Zodra hij de radio uitzet, hoort hij de pieptoon in zijn oren aanzwellen. Na drie jaar is hij nog steeds niet aan de tinnitus gewend. Een irritante metgezel waar hij de rest van zijn leven mee zal moeten dealen. Zijn hoofd bonkt. Dat heeft niets met de piep te maken, maar alles met de kater van gisteravond. Voor de zekerheid neemt hij nog twee paracetamols en een Concerta. En stapt uit.

Het is warm, warmer dan toen hij uit Amsterdam wegreed. Hij trekt zijn colbertje aan en loopt naar de hoofdingang. Het geluid van de snelweg vermengt zich met het geroezemoes van het terras voor het hotel. Mannen in hemdsmouwen, vrouwen in zomerse jurken. Tafels vol bier, rosé en aperol spritz. Een stralende zon, een strakblauwe hemel, Amsterdam lijkt verder weg dan ooit. De gedachte om op het terras plaats te nemen en daar de rest van de middag te blijven zitten en bier te drinken is aanlokkelijk. Toch loopt hij de trap op, het hotel binnen. In de reflectie van de glazen deur ziet hij zichzelf passeren. Nette broek, net hemd, net colbert. Het is lang geleden dat hij er zo heeft bijgelopen.

‘Alex Nievelsteijn,’ meldt hij zich bij de receptioniste. ‘Ik heb een afspraak met Suzan Palmén van de Politie Limburg.’

‘Momentje.’ De vrouw pakt een telefoon, toetst een nummer in en begint in het Limburgs te praten. Wanneer ze luistert naar de beller, kijkt ze hem lachend aan. ‘Joa, doeë ich.’ Ze legt de telefoon neer. ‘U wordt zo opgehaald, meneer Nievelsteijn.’ Met een charmante glimlach verwijst ze hem naar het loungegedeelte.

Alex heeft ieder woord verstaan. Behalve wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd waardoor de receptioniste zo moest lachen. Terwijl hij op een van de diepe banken plaatsneemt, monstert hij de andere aanwezigen. Drie mannen, zo te zien zakenlui. Of komen ze ook voor de vacature? Hij zal vast niet de enige zijn die is uitgenodigd. Hij pakt zijn telefoon en opent de app van *De Limburger*, die hij als voorbereiding op het sollicitatiegesprek een paar weken geleden heeft geïnstalleerd maar sindsdien nooit meer heeft bekeken. GOUVERNEUR ONDERVRAAGD DOOR VERTROUWENS-COMMISSIE, VERDACHTE DRUGSBENDE GEARRESTEERD, BURGE-MEESTER BRUNSSUM VRAAGT OM PERSOONSBEVEILIGING. Snel scant hij het regionale nieuws. CAFÉRUZIE LOOPT UIT OP SCHIET-PARTIJ. Hij begint het artikel te lezen. Een café in Heerlen-Noord, een ruzie over een partij drugs. In gedachten ziet hij de wijk voor zich. Een oude mijnwerkerswijk, ooit welvarend. Na de sluiting van de mijnen is het met die wijk, zoals met alle wijken in de buurt, nooit meer echt goed gekomen. Hij leest verder. ‘Het slachtoffer...’

‘Alex Nievelsteijn?’

De vrouw draagt een nogal strak getailleerd mantelpakje en een blouse met een diep décolleté en ze heeft kort blond haar en felblauwe ogen.

‘Ja.’ Hij staat op en stopt zijn telefoon weg. ‘Dat ben ik.’

‘Suzan Palmen,’ klinkt het zangerig. ‘Ik ben hoofd HR.’

Ze geven elkaar een hand. Suzan Palmen is ergens in de veertig en heeft felrood gestifte lippen en iets te veel rouge op haar wangen.

‘Gaat u mee?’

Na een uitdagende blik zet ze er flink de pas in. Terwijl hij haar in een wolk van parfum volgt, tikken haar hoge hakken fel op de marmeren vloer.

‘Heeft u het makkelijk kunnen vinden, meneer Nievelsteijn?’

‘Ja, hoor.’

‘Natuurlijk.’ Ze lacht iets te overdreven. ‘U komt hier vandaan.’
Ze werpt hem weer een uitdagende blik toe. ‘Toch?’

‘Ja.’

‘Welke plaats ook alweer?’

‘Voerendaal.’

‘Ik kom uit Valkenburg. *Vallekeberg*. Verstaat u dialect?’

‘Ik spreek het niet, maar ik versta alles.’

‘Dan moeten we nog oppassen met wat we zeggen.’ Er volgt weer een iets te uitbundig lachje. ‘Hier is het.’

Ze opent een deur en laat hem voorgaan naar een airconditioned zaaltje zonder ramen. Achter aaneen geschoven tafels zitten een vrouw van midden vijftig in politie-uniform met kort bruin haar en drie mannen in burger. Een kale man in een blauw pak met een wit overhemd en een modieus brilletje met gouden montuur, een zwaarlijvige man met wallen onder zijn ogen en een walrussnor en een lange man met rossig haar in een roze polo die strak om zijn borstkast spant. Terwijl Alex iedereen een hand geeft en zichzelf voorstelt, probeert hij alle namen te onthouden.

‘Koffie, meneer Nievelsteijn?’ De HR-dame houdt een glimmend zwarte thermoskan omhoog.

‘Graag.’

Hij neemt plaats op de stoel aan de andere kant van de tafel. De koffie wordt ingeschonken. Ondertussen kijken de leden van de sollicitatiecommissie hem beleefd vriendelijk aan zonder het woord tot hem te richten. Alex doet hetzelfde. Ondertussen probeert hij het gezelschap te peilen. De vrouw in uniform is de hoogste in rang. Hij ziet het aan haar omgang met de kale en de dikke man naast haar, hoe ze met elkaar mompelen en hoe de twee mannen haar toeknikken. De lange rossige man lijkt vooral verdiept in zijn papieren.

‘Suiker, melk?’ De HR-dame wijst naar een mandje met zakjes dat op tafel staat.

‘Nee, merci.’

‘Welkom, meneer Nievelsteijn...’ Voor de vrouw in uniform heeft het blijkbaar lang genoeg geduurd. ‘Fijn dat u er bent.’ Zo te horen komt ze ergens uit de Randstad. ‘Meneer Vranx, de hoofdofficier van justitie, had er graag bij willen zijn, maar op het laatste moment is er helaas iets tussengekomen.’

Vranx.

De naam komt Alex bekend voor, maar hij weet even niet waarvan.

‘Laat ik de leden van de sollicitatiecommissie aan u voorstellen,’ gaat de vrouw op zakelijke, maar niet onvriendelijke toon verder. ‘Helemaal rechts – voor u – zit Suzan Palmen, hoofd HR.’

Suzan en Alex knikken elkaar weer toe. Suzan Palmen moet vroeger een mooie meid zijn geweest en ze ziet er nog steeds goed uit.

De vrouw in uniform kucht even. ‘Naast Suzan zit Leon Frings,’ vervolgt ze. ‘Frings is lid van het coldcaseteam Zuid-Limburg.’

Het is de eerste keer dat de rossige man in de roze polo Alex echt aankijkt. Hij heeft een lang en somber gezicht, een scherpe neus, grijze ogen. Na een bedeesd knikje duikt hij weer in zijn papieren.

‘Hier rechts naast me zit Frans Bindels,’ gaat de vrouw verder. ‘Hij is inspecteur en voorzitter van de ondernemingsraad.’

Alex en Bindels knikken elkaar toe. De inspecteur moet ergens midden vijftig zijn. Stekeltjehaar, pafferig gezicht, brede nek. Door de wallen onder de ogen en de hangsnor ziet hij eruit alsof hij al weken niet heeft geslapen.

‘Links van mij zit Cees Bannink. Hij is teamleider van de recherche en daarmee eindverantwoordelijk voor het coldcaseteam.’

Bannink is een jaar of zestig. Dunne lippen en kraaloogjes die hem vorsend opnemen. Dit wordt zijn directe leidinggevende. Mits ze hem aannemen. Alex knikt de man vriendelijk toe en krijgt een koel knikje terug.

‘Mijn naam is Annelies de Ruiters,’ besluit de vrouw het voorstel-

rondje. 'Ik ben diensthoofd Regionale Recherche.' Ze laat de r's rollen. 'Nievalsteijn?' Na een blik op haar papieren fronsst ze haar voorhoofd. 'Bent u toevallig familie van de advocaat?'

'Ja.' Alex moet moeite doen om vriendelijk te blijven kijken. 'Pierre Nievalsteijn is mijn vader,' zegt hij half mompelend.

De Ruiter en Bannink hebben even oogcontact, alsof ze het daar eerder over hadden gehad.

'Werkt uw vader nog?' informeert ze.

'Hij is drie jaar geleden gestopt.'

'Juist.' De Ruiter fronsst haar wenkbrauwen.

'Uw vader was geen vriend van ons,' merkt Bannink op. 'Strafrechtadvocaat.' Er volgt een zuinige glimlach. 'Iemand uit het andere kamp, als u begrijpt wat ik bedoel.'

Alex knikt, maar zegt niets.

'Dan bent u dus ook familie van Max Nievalsteijn, de oud-gouverneur?' vraagt De Ruiter.

'Max Nievalsteijn was mijn opa.'

De Ruiter en Bannink wisselen weer een blik. Was er niet iets met het overlijden van Max Nievalsteijn? Alex ziet ze denken, maar hij zegt niets.

'Een bekende familie.' Bannink heeft zich weer tot hem gericht.

'Ja, een bekende familie,' beaamt Alex.

Er valt een diepe stilte. De zoemtoon van de airco mengt zich met de piepton in zijn oren. Negeren. Hoe meer hij erop let, hoe meer het irriteert.

'Dus u bent hier geboren?'

Het is het eerste wat Bindels zegt. Een zware basstem. Aan het accent te horen komt hij uit de regio.

'Ja,' antwoordt Alex. 'Ik ben hier geboren.'

'Dat is anders niet te horen.'

'Ik ben al een tijdje weg. Mijn ouders komen niet uit Limburg en hebben nooit met ons dialect gesproken.'

'Ons?' Bindels strijkt bedachtzaam over zijn snor.

‘Mijn zusje en ik.’

‘U heeft nog een zusje.’

‘Ja.’ Alex richt zich tot Bindels. ‘En die is hier altijd blijven wonen.’ Het komt er vinniger uit dan bedoeld.

‘Kunt u ons door uw cv loodsen?’ De Ruiters werpt hem een beledigd vriendelijke glimlach toe. ‘Uw opleiding, uw ervaringen als onderzoeker in Amsterdam.’

Alex begint te vertellen. Geboren in Voerendaal, middelbare school – gymnasium alfa – in Heerlen, een jaartje rechten aan de Universiteit van Amsterdam, de overstap naar de politieschool en vervolgens in dienst bij de Politie Amsterdam. Hij somt een aantal zaken op waar hij als onderzoeker aan heeft meegewerkt. Grote zaken die het nieuws hebben gehaald. Zonder borstklopperij en zonder al te zeer in details te treden vertelt hij over zijn rol binnen het team. Ondertussen kijkt de sollicitatiecommissie hem onbewogen aan. Hebben ze geen vragen of weten ze alles al? Terwijl Alex verder vertelt, dringt het beeld van Sarah zich steeds meer aan hem op. Haar mintgroene ogen die hem hulpeloos aanstaren. Het bloed. Hij dwingt zichzelf de commissieleden aan te blijven kijken en door te praten. Zijn keel voelt droog, zijn ogen branden. Zouden ze iets merken? Moet hij niet gewoon vertellen over de dag dat alles misging en dat hij daarna...

‘Waarom heeft u uw rechtenstudie niet afgemaakt?’

Banninks vraag komt volstrekt uit de lucht vallen.

‘Omdat het niet mijn wereld was,’ antwoordt Alex uiteindelijk.

‘Was uw vader niet teleurgesteld?’ Bannink kijkt hem doordringend aan.

‘Laten we zeggen dat ik voor een andere weg heb gekozen. In plaats van boeven vrij te pleiten sluit ik ze liever op.’

Alex ziet de vrouwelijke commissieleden even glimlachen. De mannen geven geen krimp.

‘Waarom solliciteert u naar de vacature van hoofd van het cold-caseteam Zuid-Limburg?’ gaat Bannink met een ijsskoude blik verder. ‘Terug naar uw roots?’

Alex doet zijn best te glimlachen. ‘Na twintig jaar werken voor de Amsterdamse politie ben ik toe aan een nieuwe uitdaging.’ Het klinkt als een vreselijk cliché, maar het is de waarheid. Hij wil iets anders. Nee: hij móét. Tijdens het laatste functioneringsgesprek is hem te kennen gegeven dat hij misschien beter kan omzien naar een andere functie. Om de afgang voor te zijn, heeft hij gesolliciteerd op de eerste de beste vacature die voorbijkwam.

‘De hoofdcommissaris van Amsterdam heeft een fraaie aanbevelingsbrief geschreven,’ zegt De Ruiters, terwijl ze een A4’tje erbij pakt. ‘Hij schrijft dat u een “uitmuntende onderzoeker” bent met een “uitzonderlijk scherp analytisch vermogen”.’

Alex moet er bijna om lachen. Amsterdam wil overduidelijk van hem af.

‘Bent u niet bang dat u zich bij ons gaat vervelen?’ vraagt ze.

‘Vervelen?’

‘Het coldcaseteam Zuid-Limburg is maar een klein team met één hoofd en twee medewerkers.’

‘Het is voornamelijk bureauwerk,’ neemt Bannink het van haar over, zijn bril weer recht zettend. ‘Een hoop oude zaken die gesloten moeten worden. Maar voor ze gesloten worden, moet eerst beoordeeld worden of het eerdere onderzoek deugdelijk is uitgevoerd en of de collega’s geen stekken hebben laten vallen. Daarom zoeken wij naar een ervaren onderzoeker met een scherpe en analytische geest die iedere punt en komma nog een keer omdraait en al het bewijsmateriaal tegen het licht houdt. En dat doet hij vanachter zijn bureau.’ Hij kijkt Alex weer fronsend aan. ‘Voor een Amsterdamse cowboy is dat vast even slikken.’

Alex kan een glimlach niet onderdrukken. In de provincie leeft het beeld dat er bij het Amsterdamse politiekorps alleen maar vrijbuiters werken. ‘Als onderzoeker ben ik bureauwerk gewend,’ zegt hij. ‘Van mijn veertien jaar als onderzoeker heb ik waarschijnlijk meer dan de helft van de tijd achter het bureau gezeten.’

‘Dus u ziet daar niet tegen op?’ Bannink kijkt hem weer dringend aan.

‘Nee, anders zat ik hier niet.’

Het komt er weer vinniger uit dan hij van plan was.

‘En mentaal bent u er ook klaar voor?’ vervolgt Bannink.

‘Hoe bedoelt u?’

‘U heeft het in 2019 flink voor de kiezen gehad.’

Er valt opnieuw een stilte. De pieptoon in zijn oren klinkt nog harder. De sollicitatiecommissie is op de hoogte. Natuurlijk zijn ze op de hoogte. Ze hebben zijn dossier opgevraagd en omdat Amsterdam van hem af wil, hebben ze alles gekregen wat ze wilden hebben.

‘2019 was geen fijn jaar.’ Alex moet weer even slikken. Dan begint hij te vertellen, korte zinnen, als een politieverlag. 10 april 2019. De dag dat Ajax tegen Juventus speelde en er ’s middags al rellen waren rond de Arena en alle hulpdiensten die kant op waren gestuurd. Het pand aan de Hoogte Kadijk dat Alex en Sarah, zijn collega en vaste partner, al weken in de gaten hielden en waar ze twee verdachte personen wilden aanhouden. De vergeefse oproep voor assistentie, het schot, Sarah die geraakt werd, de ambulance die te laat kwam om haar te redden. Terwijl hij het vertelt, voelt hij zijn ogen weer branden.

‘Het grijpt u nog steeds aan.’ De Ruiter kijkt hem met gefronste wenkbrauwen aan.

Alex knikt. De pijn zal nooit overgaan. Het verlies van zijn maatje, het schuldgevoel dat hij haar niet heeft kunnen redden. Maar het ergste is dat de schutter die haar dood op zijn geweten heeft nog steeds vrij rondloopt.

Er valt weer een stilte.

‘Heeft u na het incident professionele hulp gezocht?’ informeert Suzan Palmes met een bezorgde blik.

‘Natuurlijk.’ Alex besluit het daarbij te houden. Ze hoeven niet alles te weten. De therapieën, de alcohol, de pillen en de nachtmerries die hem al drie jaar wakker houden, waardoor hij niet meer functioneert zoals van hem verwacht wordt.

‘U heeft zich destijds ziek gemeld.’ De Ruiter heeft haar wenkbrauwen nog steeds gefronst.

‘Ik ben er inderdaad een tijdje uit geweest.’

‘Een jaar.’

‘Negen maanden,’ corrigeert Alex haar onmiddellijk. ‘Daarna ben ik weer aan het werk gegaan.’

‘En hoe ging dat?’

‘Goed.’

‘Ja?’

‘Vraagt u het maar aan de hoofdcommissaris in Amsterdam,’ antwoordt hij zonder aarzelen. Hij heeft niks te verbergen. Alweer ruim een halfjaar aan het werk. Zonder ziekmeldingen. Ondanks de katers en de collega’s die hem als een baksteen hebben laten vallen.

‘Heeft u na het incident in 2019 nog gebruikgemaakt van uw dienstwapen?’ informeert Bannink.

‘Wordt er op de afdeling cold cases ook geschoten?’ Alex grijnst, maar Bannink vertrekt geen spier.

‘De medewerkers van het coldcaseteam maken onderdeel uit van de recherche,’ antwoordt de teamleider op droge toon. ‘Indien nodig moeten ze ook als zodanig kunnen worden ingezet. Daarom nogmaals de vraag: heeft u na het incident nog gebruikgemaakt van uw dienstwapen?’

‘Alleen op de schietbaan.’

‘Zou u er moeite mee hebben om uw wapen te gebruiken?’

‘Nee,’ antwoordt Alex, het beeld van de stervende Sarah verdringend. ‘Maar alleen als de situatie daarom vraagt.’

Bannink en De Ruiter wisselen weer een blik.

‘Heeft u vragen aan ons, meneer Nievelsteijn?’ Bannink kijkt hem aan met een blik die dwars door hem heen gaat.

‘Eh...’ Alex moet opeens hard nadenken. ‘Waar zit het coldcaseteam eigenlijk?’

‘In Heerlen-Noord,’ antwoordt Bannink met uitgestreken gezicht. ‘In het recherchegebouw.’

Alex knikt.

‘Nog andere vragen?’

‘Eh...’ Hij vecht tegen een black-out. In ieder geval wil hem niets te binnen schieten. ‘Nee,’ antwoordt hij. ‘Geen vragen.’

‘Mooi.’ De Ruiters glimlacht. ‘Wanneer zou u kunnen beginnen?’

Alex is verrast door de vraag.

‘Wanneer, meneer Nievelsteijn?’

‘Eh...’ Hij denkt aan de berg vakantiedagen. ‘Over een week of vijf, zes.’

Bannink en De Ruiters hebben opnieuw oogcontact.

‘Goed te weten, meneer Nievelsteijn.’ Ze glimlacht en kijkt uitnodigend naar Bindels en Frings en de HR-dame. ‘Jullie nog een vraag?’

‘Ja, ik.’ Bindels richt zich tot Alex. ‘Heeft u een partner?’

‘Hoe bedoelt u?’ vraagt Alex niet-begrijpend.

‘Bent u getrouwd of woont u samen...’ Bindels schraapt zijn keel. ‘Niet iedere partner staat te trappelen om mee te moeten verhuizen naar “het diepe zuiden”.’

‘Ik ben vrijgezel.’ Vanuit zijn ooghoek ziet Alex de HR-dame even opveren. ‘Is dat een antwoord op uw vraag?’

‘Ja.’ Bindels knikt.

De Ruiters en Bannink wisselen weer een blik.

‘Iemand anders nog iets?’ De Ruiters kijkt het rijtje nog een keer langs. ‘Nee?’ Ze richt zich weer tot Alex. ‘Heeft u vanmiddag nog andere afspraken, meneer Nievelsteijn?’

‘Eh... nee.’

‘Kunt u ons dan even alleen laten en om...’ Ze werpt een blik op haar horloge. ‘... halfvijf hier weer terugkomen?’

Eerder

Alles om haar heen is donker. Zo ziet het leven na de dood er dus uit. Of leeft ze nog? Langzaam dringen de geluiden tot Kelly door. Een dieselmotor – een oud beestje – gecombineerd met een ongeloflijke pokkenherrie recht boven haar hoofd. Alsof de wereld vergaat. Dan weet ze het weer. Het witte busje, de man in het regenpak met de capuchon en de skibril. Hij heeft haar ontvoerd en nu rijden ze door de regen ergens heen. Waarheen? Wat moet de ontvoerder van haar? Geld? Ze heeft geen cent te makken. Misschien is het een misverstand en heeft hij per ongeluk de verkeerde vrouw van de fiets gerukt.

Ze moet voorbijgangers waarschuwen dat ze tegen haar wil op de laadvloer van het busje ligt. Wanneer ze tegen de cabinewand wil beuken, merkt ze dat haar handen zitten vastgebonden op haar rug. *Hé!* Er komt geen geluid uit haar keel. Er zit een prop in haar mond. Een stuk stof of zoiets. Onmiddellijk schiet ze in paniek, bang om te stikken. Ze denkt aan Jill, haar prinsesje. Ze moet voor haar meisje zorgen. Niet stikken. Rustig door de neus blijven ademen. De gedachten aan Jill laten haar niet los. Haar prinsesje slaapt. Straks wordt ze wakker, en dan mist ze haar moeder. *Mama!* De tranen springen Kelly in de ogen. Ze heeft Suus beloofd om voor tien uur thuis te zijn. Het is vast al veel later. Waarschijnlijk heeft de oppas alarm geslagen. Suus is zestien, een verstandig